

Одвіт многим

Микола Устиянович

І ви питаєте: чому замовкли ми?
Прощо утихла піснь тепла святої яри?
І ви питаєте!.. Чи не видите ви,
Як коплять сквапно гріб, роздають братам свіщі,
З єреями чужих муз заводять похорон,
Ліплять послідній зазов, разносять гласи віщі.
І се в очі живцу, щоб прискорити скон?

І ви питаєте!.. А чи ж не звісно вам,
В яке то сіре платте строять святу невісту,
Галича матір, і провадять в рідний храм
Прискорбну, як Марія, як Марія, чисту,
До широкої колоди, на жертву ідолам?
Як серед святих стін ведуть безладний спор,
Глумляться їй в лице, соромлять родиму красу,
В святині мирних сердець творять лихий роздор,
Вредний владикам їм, зловіщий скотопасу?

І ви питаєте!.. І чи ж не чув ваш слух
За болізню і всю грязь, зроджену гідров злуди,
Що ізсушає мозг, язвою убиває дух,
Любов стинає в лід, гадом залягає груди?
Други! Оставьте нас, оставте зріти в гріб,
В оний широкий гріб, викопан їх руками,
Слідити з болем там за датком скорих діб:
Чи ляжем в нім самі, чи ляжуть вони з нами.